

În fiecare sâmbătă, Jup și Simba se trezesc cu mare veselie și încep să danseze prin casă. Este ziua lor preferată, și asta în special pentru că domnul Bratu este acasă și pornește la maxim radioul din bucătărie. Jup este de obicei cel care dă tonul, tăvălindu-se amuzant pe covor, în vreme ce cutia cântătoare a domnului Bratu cântă de zor muzica sa preferată: jazz. Simba nu așteaptă prea mult și se rotește și el în cerc, urmărindu-și cu sârguință coada pufoasă. Apoi urmează obișnuitele tumble pe care le execută cu măiestrie de circar. Jup nu se lasă nici el mai prejos și începe să-și lege coada și să bată din lăbuțe, urmând ritmul antrenant. După care începe sarabanda de sărituri. De pe covor pe canapea, de pe canapea pe masă, de pe masă pe dulapul mic, de pe dulapul mic pe dulapul mare, de pe dulapul mare pe fotoliu și apoi iarăși pe covor. Pe urmă o iau de la început, astfel încât cei doi arată mai mult a maimuțe de circ decât a pisoi de soi. Dar asta e, ce să-i faci? Este distracția lor de sâmbătă dimineața și toată lumea din casă se amuză de minune când îl vede. După vreo treizeci de minute sunt amândoi leșinați pe covor, cu burțile în sus și limbile scoase. Și urmează, bineînțeles, o tură de somn în aceste poziții deloc elegante. Însă nu durează mult și sunt treziți de cel mai plăcut sunet pe care îl cunosc. Și nu este vorba de vreo sonată de Mozart sau de triful fermecător al vreunei păsări: nu, nu, este vorba de castroanele de mâncare, care sunt umplute cu... budincă.

Abia intrați acolo, dădură nas în nas chiar cu Mișa și Gigi, care și ele voiau să le facă băieților o vizită.

- Bună, spuse Mișa uimită, chiar ne pregăteam să vă vizităm.
- Da? Ha, ce coincidență! Și noi pe voi. Plecaserăm într-o explorare și ne-am dat seama că am cam explorat tot ce era în curtea noastră și chiar în ale vecinilor. Așa că ne-am zis că poate ar fi ceva mai interesant aici la voi.
- Aici? Întrebă Mișa privind împrejur. Nu știu ce să spun, noi tocmai ne-am mutat și pot să zic că nu este nimic deosebit de văzut.
- Explorat, nu văzut, explorat, o corectă Jup foarte serios.
- Și exploratul nu implică să vezi mai întâi lucrul pe care vrei să îl explorezi?
- Ah, ba da, ba da, zise repede Jup, dar exploratul este explorat și nu explorezi tot ce vezi, așa cum nici nu poți să vezi tot ce explorezi.

Simba și Gigi se priviră mirați. Niciunul dintre ei nu înțelegea despre ce vorbeau Jup și Mișa, dar nu conta, fiindcă nu era prima dată când se întâmpla asta.

- Dacă stau bine să mă gândesc, spuse Mișa încruntându-se puțin, cred că ar fi ceva interesant de explorat.
- Da? Ce, ce? Întrebă Jup entuziasmat.
- Hmm, stăpânul nostru, domnul Cozma, este arheolog. De fapt, acesta este și motivul pentru care ne-am mutat aici.
- Ce este? Întrebă Simba uimit.
- Arheolog, îi răspunse Gigi, tare mulțumită de ea.

- Și acum? întrebă Mișa încântată.
- Acum, începe explorarea, spuse Jup ca un expert ce era. Dar o să vă rog ceva foarte important.
- Ce anume? întrebă Mișa.
- Să faceți exact — dar exact — ce fac și eu... de acord?
- De acord, răspuseră Simba și Gigi.
- De acord? mai întrebă Jup o dată, privind insistent către Mișa, care în cele din urmă fu și ea de acord.
- Bun, prima dată obiectul trebuie mirosit, spuse Jup. Iși apropie năsucul de cutia prăfuită și inspiră adânc. Însă imediat începu să strănute de mama focului, din cauza prafului care îi intrase în nări.
- Hapciu, hapciu... ah, iac, pfff, pfff, se schimonosi Jup
- Hapciu, hapciu... ah, iac, pfff, pfff, făcură și ceilalți trei.
- E bine cum facem? întrebă Mișa zâmbind.
- E bine, e bine... ah, nu am mai explorat de mult timp praf, adică obiecte cu praf. Dar să mergem mai departe... Așa, acum va trebui să punem lăbușele pe cutie și să vedem dacă simțim ceva.

